

11. 2032

Leto I.

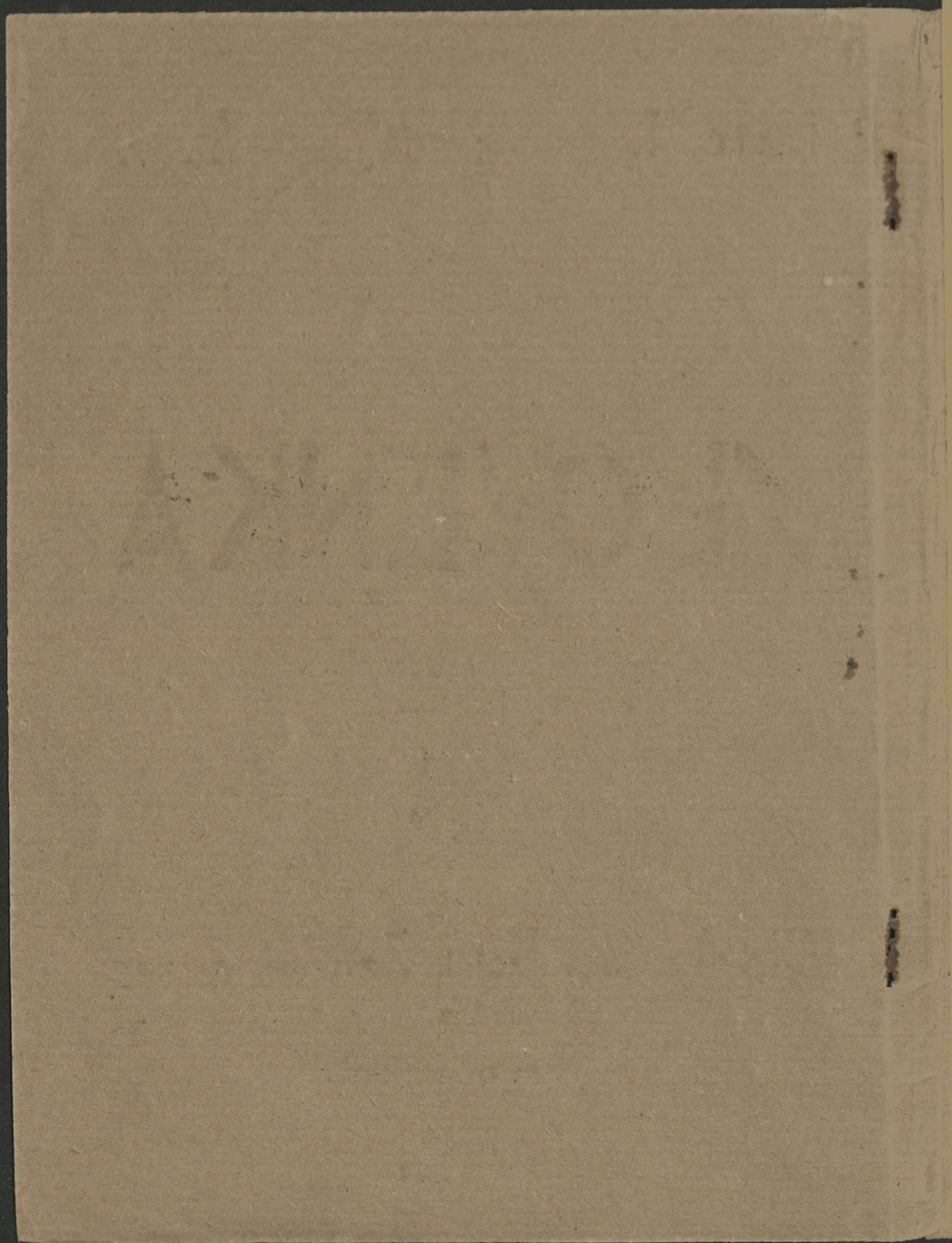
Št. 5.

SLOVENKA

Glasilo Slov. Protif. Ženske Zveze
za
Primorsko

1943

vesele božične praznike
in srečno leto
1944!

svobode

Tehnika "CAVEM"

NOVA JUGOSLAVIJA. VSTAJA.

V zadnjih letih pred sedanjo vojno so bile oči vseh resničnih rodoljubov uprte v Sovjetsko Rusijo ki je edina hotela in bi tudi mogla pomagati Jugoslaviji. Toda naša protinarodna in protiljudska gospoda je raje šla v Berlin in Rim prodajat Jugoslavijo Hitlerju in Musoliniju.

Vsi vedo, kako je Jugoslavija bila vesled tega neslavno poražena. Za vse to gospodo je bila s tem dokončno mrtva. Vdinjali so se se fašizmu, nemškemu in italijanskemu, največjemu sovražniku našega naroda in mu zvesto služijo. Nekateri so pobegnili v inozemstvo in od tam rovarijo proti jugoslovanskim narodom, ki so jih izdane zapustili.

Toda Jugoslavija ni bila nikoli mrtva. Živela je še vnaprej v srcih naših partizanov, ki se bore za resnično bratstvo in enakopravnost vseh narodov Jugoslavije, v srcih vseh tistih, ki so trpeli po ječah in koncentracijskih taboriščih ali umirali kot talci od krogel fašističnih morilcev in čomačih izdajalcev. Da stara Jugoslavija, zgrajena na podlagi zatiranja delovnega ljudstva in vođena od protinarodne in protiljudske gospode, je dokončno mrtva in se ne bo nikoli več povrnila. A nova, demokratična Jugoslavija vstaja. Od Soče tja do dalmatinskih obal, ob Savi, Dravi in Dunavu ter prav tje dol do Vardarja se čuti njena sila. Povsod, kjer se bore naše divizije in partizanski oddeli, v najbolj zapuščanih vaseh, v katere seže naša politična organizacija, na našem osvobojenem ozemlju, kjer je že razvita naša oblast, povsod se čuti živa sila nove Jugoslavije.

Med tem pa njeni grobarji padajo vedno globlje v

svoji izdaji. Z vsemi silami podpirajo Hitlerja, tega krvnika narodov Jugoslavije, da bi si podaljšali življenje. Saj vedo, da ko pade Hitler, bo prišel zanj dan sodbe.

Vsi ti so se z besnostjo steklega psa zagrizli v borbo proti novi Jugoslaviji. Pri nas organizirajo svoji zvesti službi tujcem slavni general Rupnik razbite plavogardiste in belogardiste v domobrance. V Srbiji se general Neđić, predstavnik vse gnilobe bivših jugoslovanskih protiljudskih vlad, bori, da bi zadržal plaz naših divizij, ki ga grozi odnesti. Tretji v tej izdajalski skupini, general Mihajlovič, vojni minister begunske jugoslovanske vlade v Kairu, nadaljuje z vsemi silami svoje izdajalsko delovanje.

Toda vsi naporih teh izdajalcev so zaman. Nova Jugoslavija vstaja!

DEKLETA V PARTIZANE!

Partizani v Ljubljanski pokrajini, na Gorenjskem in v Trimoški Sloveniji so uspešno zavrnili nemško ofenzivo, s katero so poskušali fašistični okupatorji znova streti partizansko gibanje v Sloveniji. Ponovno so Hitlerjeve horde občutile trdo partizansko pest. Veliko je število onih nemških vojskov, ki so ostali po dolenjskih, gorenjskih in primorskih gozdovih. Slovenski partizani znova vojujejo nove zmage, znova osvobojajo od nemških fašistov zasedeno slovensko zemljo. Tudi naši bratski partizani na jugu, v Srbiji, Bosni, Dalmaciji, na našem lepem sinjuem Jadranu uspešno nadaljujejo svojo borbo in tolčejo našega zakletega sovražnika - fašista.

Za vse te uspehe se mora Narodno-osvobodilna vojska in vse ljudstvo Jugoslavije zahvaliti junaški Rdeči Armadi, ki neprenehoma napreduje proti zapa

du, ki dan za dnem osvoboja nove kraje, ki je na pred večer obletnice osvoboditve vseh narodov bratske slovanske Rusije, 6. novembra, osvobodila največje mesto Ukrajine, Zizev. Zahvaliti se moramo Sovjetski Rusiji in njeni slavni Rdeči Armadi, ki zaščitajo nemški "nepremagljivi" vojski smrtne udarce. Zaslugi Sovjetske Rusije, ki je modro vodi njen prvi maršal tovariš Stalin je, da je Hitlerjeva evropska "trdnjava" tako razmajana; da je Nemčija danes tako šibka, da njeni zavezniki iz obupa nad porazom fašizma popuščajo, da je n. pr. Italija sploh istopila iz Hitlerjevega bloka; da so narodno osvobodilna gibanja vseh od fašistov podjarmljenih narodov v takem razmahu.

Podprimo še bolj junaško borbo nepremagljive Rdeče Armade in osvobodilna gibanja vsega svetovnega svobodoljubnega tabora! Uničujmo nemško vojsko in vse kar bi ji lahko služilo, na vsakem koraku! Po večajmo vrste Narodno-osvobodilne vojske Jugoslavije, ki ji stoji na čelu legendarni junak tovariš Tito, kajti s tem bomo pospešili konec vojne, s tem bomo tem preje priborili sebi svobodo, mir.

Dekleta - v partizane!

Primorske Slovenke, pokažite, da hočete rano obrati s svojimi voškini tovariši priboriti primorskemu Slovencem po desetletjih suženjstva s strani fašistov narodno svobodo, da hočete združitev z vsemi Slovenci v novi, ročni, demokratični Jugoslaviji. Pokažite, da hočete zaživeti čim preje svobodno življenje v taki meri kot ga niti vi, niti drugi narodi Jugoslavije še niso zaživel. Posnemajte tovarišice iz ostale Jugoslavije, kjer dekleta v zelo velikem številu stopajo v NOVJ. Sodelovanje in junaštva teh deklet v partizanski vojski so tako velika, da je vrhovni komandant NOVJ, tovariš Tito izjavil: "Ponosen sem, da stojim na čelu vojske, v kateri se poleg mož borijo tudi tako veliko število žena!"

ŽIVLE SLOVENSKE PARTIZANKE, ČASTE SLOVENSКИH
ŽENA IN DEKLET !

PRVI KONGRES SPŽZ ZA SLOVENIJO.

Meseca oktobra se je vršil na osvobojenem ozemlju sredi Dolenjske prvi kongres Slovenske protifašistične ženske zveze za vso Slovenijo.

Udeležilo se ga je 180 aktivistk, poleg teh še nekaj kmečkih mater, ki so k naši borbi mnogo prispevale. Kongres je trajal dve noči s prireditvijo vred, ki so jo izvedli slovenski kulturniki - partizani. Kongres so počastili s svojim obiskom zastopniki Izvršnega odbora Osvobodilne fronte /IOOF/ in Centralnega komiteta Komunistične Partije Slovenije /CKKPS/, namestnik vrhovnega komandanta glavnega štaba Narodno-osvobodilne vojske Slovenije, general Avšič, major Jones, predstavnik angleških vojaških sil in dr. Mikuš, verski referent pri Glavnem štabu. Vsi ti zastopniki so pozdravili kongres. Zastopnik CKKPS nam je izrekel toplo priznanje za naše delo. Članice iniciativnega odbora so imele tri referate. Prvi, organizacijski referat je bil posvečen nastanku in razvoju SPŽZ, pokazal je vlogo Komunistične Partije /KP/ v borbi slovenskih žena za enakopravnost že v stari Jugoslaviji, zlasti pa sedaj. Drugi, politični referat, ki ga je imela tov. Mara, sekretarka SPŽZ, je pokazal glavne politične momente: kapitulacija Italije, osamljenost Nemčije, razorožitev italijanske vojske od slovenskih partizanov, priključitev Primorske k združenji Sloveniji, razkrinkanje bele in plave garde, Rupnika in Mihajloviča, razkrinkanje begunske Jugoslovanske vlade, delo IOOF, AVNOJ-a in tovariša Tita, vlogo KP in Sovjetske Zveze v naši borbi. Končal se je z zahtevo po drugi fronti.

Žene so burno vzklikale KP in viharno zahtevale drugo fronto ter pozivale majorja Jonesa, naj zaposluje pri svoji vladi otvoritev druge fronte ter manifestirale za novo demokratično Jugoslavijo.

Tretji referat je govoril o delu in nalogah, ki nas čakajo v bodoče, o sodelovanju žene pri splošni mobilizaciji in pri narodni oblasti.

Na koncu kongresa se bile volitve. Trideset žena iz vse Slovenije je bilo izvoljenih v Glavni odbor SPŽZ, šest pa v tajništvo tega odbora, v ta odbor so bile izvoljene tov. Katja in tov. Nataša kot zastopnici primorskih žena in deklet.

Snožnica

DRUGA FRONTO JE MIR : ZATO HOČEMO DRUGO FRONTO :

VELIČASTEN NASTOP SLOVENSKE MATERE

Na Zboru odposlancev slovenskega naroda, ki se je vršil meseca oktobra na osvobojenem ozemlju na Kočevskem, se je dvignila k besedi tudi Ivarčič Marija, že stara kmečka žena z gore nad Sodražico. Vse je pretresla njena pojava. Nismo bili vajeni misliti, da imamo v resnici tako borbene matere. Čutili smo: spre govorila je v imenu slovenskih mater, ki so v tej borbi toliko trpele in prinašale neizmernе žrtve. Spoznali smo da kljub svojemu trpljenju poziva slovenska mati k borbenosti, k doslednosti, k junaštvu. In prav zaradi trpljenja. Kajti kako je mogoče, da bi trpljenje takih mater ostalo brez sadu? Kako je mogoče, da bi trpljenje takih mater ostalo nemaščevano? Kdo se bo upal spričo takih mater ostati za pečjo in pustiti, da bi šlo v nič, kar so z nadčloveško silo spravilo pokoncu slovenske matere?

Vse to je človek spoznal, ko se je dvignila in spregovorila. Zavita v borno črno kmetiško obleko, kot jo navadno nosijo kmečke žene, z veliko črno ruto, zavezano pod brado. In takrat, ko je govorila najbolj izrazite besede, je s svojo izsušeno roko zamahnila po zraku, kot bi nam hotela besede zabiti v dno srca. S teneha ji je zlezla ruta, tako je stala nagnjena pred nami gologleva in njen mučeniški obraz ji je sijal od trpljenja, oči pa so ji žarele od nepopisnega ognja junaške odločnosti.

Pred tako materjo je od spoštovanja spontano vsotala vse dvorana in ji priredila ovacije, kot jih še ni doživela nobena slovenska kmečka mati. Ovacije so se spremenile v silovit spomin na vse tiste trpeče matere, ki žive samotne in pozabljene, pa so morebiti največ žrtvovale osvobodilni borbi. Tako se je zgodilo, da je Zbor odposlancev s hvaležno ginjenostjo poslušal besede slovenskih mater iz ust male kmetice. Kdor bi hotel v onem hipu spoznati silovitost slovenske osvobodilne borbe in povezanost OF z ljudstvom, bi moral doživeti čast, da je slišal takrat govoriti Marijo Ivančičevo. Ponižane in razžaljene slovenske matere pa, ki smo jih vse dotlej gledali s tega bo v srcu, ker jim nismo mogli dati nič drugega, kot da smo se z njimi vred v trpljenju in žrtvah borili, so dobili za svoja prva mesta v borbi častno mesto v slovenskem političnem življenju, ko je bila izvoljena Marija Ivančičeva v Klenum OF in v AVNOJ. In slovenska mati je to brez dvoma zaslužila.

G o v o r t o v . I v a n č i č e v e .

Ne morem si kaj, da tudi jaz ne podam par stavkov. Moža sem izgubila v prvi svetovni vojni. Pustil mi je devet nepreskrbljenih otrok. S trpljenjem in muko sem jih spravila, da so zrasli v zveste državljane, zveste podanike slovenske demovine. 29. julija lani

pa se je izvršil nad njimi zločin. Štiri sinove so mi okupatorji pobili. In ko bi jih bili samo vsaj ustrelili. Mučili so jih, odrezali so jim roke, porezali so jim nosove, tako so jih izmaličili, da niso bili podobni človeškim telesom. To so dokazi, kaj so storili naši izdajalci, kaj so storili naši okupatorji. Ne morem si drugega, kakor da predlagam tem ljudem ^{ne} smrt, temveč počat za vse življenje. Naj bo zapečaten za vse življenje, kajti smrt je preodobra in prehitra. /Splošno vzklikanje: tako je!/ Razumeli ne boste, s kakšno tugo sem spremljala štiri rakve. Razumeli ne boste, da sem zato prenesla, ker sem vedela, da sem dala svoje otroke v dar domovini, za osvoboditev slovenskega naroda. /Viharni pozdravi. Vsi navzoči vstanejo in poslušajo ves nadaljni govor do konca. Klič: Slava našim žrtvam! Zivele slovenske partizanske matere! Klic: Narod s takimi materami ne more propasti! Povem svetu in vscom narodu, da za svobodo domovine ni prevelika nobena žrtva. /Viharno in dolgotrajno ploskanje/Sinovi in hčere Slovenije, pojdite z veseljem na kliv naše domovine! Kaj boste pustili brez maščevanje kri, ki se je po nedolžnem prelila? Ali hočete pustiti, da nam naši sovražniki, tujci uničijo še to, kar nam je hudobni Lah še zapustil? Vsi in vsi žrtvuemo do popolne svobode naše moči, da bo naša domovina čista, da ostane čista. Krivci pa, ki so tako daleč, da je toliko žrtev, naj se kaznujejo! Slava tem, ki so prelili kri za našo svobodno slovensko domovino! /Dolgotrajno ploskanje, ki se je počasi poleglo/.

ZAVEDNA SLOVENKA

Besede drage na sestanku
zdaj premišljam z dneva v dan,
ki jih na srce polagal
nam je mladi partizan.

da ovek v spominu ga bom ohranila,
do konca mojih zemskih dni,
iz čustva pesem mi je vzklila,
po naši zemlji naj doni.

Kako zvesto nam priporočal
ljubiti je slovenski rod,
vse skupaj vabil brez izjeme
in klical k sreči vsepovsod.

Savedam se, da sem Slovenka,
za narod mi srce gori;
le naj izgine tujec kruti,
ki našim žrtvam pije kri.

Pravična kazen za tirane
oznanja se čez širno plan;
vse moč in slava partizanom,
v njih je prerojenja dan.

Zato vsi v vrste partizanov,
to naša sveta je dolžnost,
da bo končno naša zmaga,
da bo narod jarma prost!

Smela.

VSI V PARTIZANE - VSE V PARTIZANE!

ZA LJUBLJENO DOMOVINO

Da proslavijo velike zmage Rdeče Armade, ki kora
ka od zmage do zmage in osvoboja ljubljeno domovino,
se trudijo kmetje in delavci Sovjetske Zveze, da bi
čim bolj povečali proizvodnjo, da bi dali Rdeči Ar-
madi čim več orožja, opreme in hrane. V tem plemenitem
tekmovanju sodelujejo v največji meri tudi žene.

Tovarišica Beljskaja, delavka v Tulskih tovarnah,

Ise je obvezala na sestanku delavstva tovarne, da bo delala za dva. V prvi uri je napravila več kot polovico dela, ki ga je sicer napravila ves dan. Podobno se je odlikovala tov. Teherova. Tov. Mihenkova, delavka neke leningrajske tovarne, je nekaj ur po tovarniškem mitingu, kjer so delavci razpravljali o potrebi, da se poveča proizvodnja, dosegla 160%, delavka Arti mijeva 200% predpisanega dela.

Iz poročila skupine angleških zdravnikov in kirurgov, ki so obiskali Sovjetsko Zvezo, je zvedel svet o junaštvu ruskih, beloruskih in ukrajinskih žena. Poročilo podčrtava požrtvovalnost in junaštvo zdravnic in bolničark na fronti. Njihovo število je veliko, njihovo znanje na visoki stopnji. Število dajalcev krvi, katerih 90 % tvorijo žene, je tako veliko, da je popolnoma zasigurano dajanje krvi ranjencem.

Ko je Rdeča Armada pregnala Nemce iz vorošilovske oblasti, so bile takoj vpostavljene mnoge tovarne in industrijska poslopja. Sezidali in popravili so na stotine stanovanjskih hiš, 64 šol, 100 klubov in kinomotografov, 290 bolnišnic in zdravstvenih ustanov, 26 otroških sanatorjev in nešteto čitalnic, muzejev ter knjižnic, ki so jih porušili Nemci. Sijajen primer so pri tem dali prebivalci mesta Koropot kina. Žene so iz lastnih sredstev opremile zgradbe za železniške postaje. Podobno je bilo po vseh mestih te oblasti.

Z ukazom Predsedstva Vrhovnega Sovjeta Sovjetske Zveze sta bili odlikovani za sijajno izpolnjevanje delavnih nalog v borbi proti nemškim osvajalcem z Leninovo rdečo in zlato zvezdo dve ženi: Ana Iščina in Marija Selenteva. Poleg tega sta dobili še naslov junakinj Sovjetske Zveze.

Tako se žene v Sovjetski Zvezi bore in žrtvujejo, za svojo ljubljeno domovino.

Ko je Rdeča Armada osvobodila vas Setrišče v bližini mesta Jempolov v oblasti Sumi, je prišel k sovjetškemu častniku, ki je poveljeval nekemu oddelku, 11-letni ukrajinski deček. Izvlekel je iz žepa svojih raztrganih hlač zavojček, ki je bil skrbno prevezan z vrvico.

"Vzemite to", je rekel oficirju, "dolgo sva z mamo skrivala pred Nemci ta zavojček".

Častnika in dečka so obkrožili Rdečearmejci, vsi zaprašeni, utrujeni od bitk in ožgani od sonca, oboroženi z brzostrelkami in z bombami za pasom. Oficir je skrbno razvezal vrvico, razmotal krpico in vsi so v njej spoznali odlikovanje "Rdečo zvezdo" in znak Rdeče garde. Vsi so globoko ganjeni poslušali povest tega zavojčka.

Dečku je bilo ime Anatolij, pisal se je Svergunov. Letos marca so Sovjetske čete prodrle do Jempola, a so se morale umakniti pred močnim pritiskom velikih nemških sil. Tolja je nekoč šel s prijatelji na polje, kjer so se vodile bitke in je našel tam ubitega sovjetskega oficirja. Vrnil se je domov in povedal to materi. Ponoči, ko so Nemci odšli, sta mati in sin odšla na polje in neopaženo prinesla truplo oficirja v vas. Tolja Svergunov je snel s prsa ubitega odlikovanje in znak gardijca, zevil oboje v krpo in skril na varno mesto. Mati in sin sta pokopala ubitega. Po dokumentih, ki sta jih našla pri njem, sta ugotovila da je bil to starejši poročnik Desinov. Čez nekaj časa, ko je vse naskoli začelo cvetsti, je Tolja okrasil grob s poljskim cvetjem. Često je hodil na grob popravljat gomilo. Deček je mnogokrat skočil ponoči s postelje in vznemirjen v snu tekal tja, kjer je bilo skrito odlikovanje in časten znak gardijca, padlega za osvobojenje do movine.

"Z mamo sva vedela, da pridete ponovno v vas", je rekel Tolja.

Deček je peljal borce na mesto, kjer je bil pokopan oficir. Tam so rasle cvetice, ki jih je bil zasadil.

Stari borec, ožgan od sonca in smodnikovega dima, je stopil k mlademu rodoljubu in ga krepko, očetovsko poljubil.

Po "Žena v borbi".

NA GRIČKU

Na gričku zelenem
cerkvica stoji
v nji so mlada dekleta
s solznimi očmi.

Zamaknjena klečijo,
vse enih misli so:
"Bog ve, kje partizani
se zdaj bojujejo!

Ranjeni in bolni,
brez nege nežnih rok
žrtvujejo življenje
za nas in za naš rod."

V cerkvi na gričku
zbor deklet kleči
na partizane misli
s solznimi očmi...

Odbor SPŽZ št. 15.

NAŠE ŽENE POMAGAJO GRADITI NARODNO OBLAŠT

V občini S. se bodo vršile volitve v občinski narodni osvobodilni odbor. Prve volitve po dolgih letih. Zlasti naše žene in dekleta so namalo razkurje-

ne, kajti prvič v zgodovini bodo tudi one volile. V zadregi prisluškujejo pogovorom starejših moških, ki mnogo razpravljajo o volitvah v prejšnjih letih, ko so še lahko volili poslance in župane. "Mi že vemo, kaj so to volitve", pravi očanec Tomaž, ki je že marsikaj doživel na svetu. Bil je že v Ameriki, pa se je zopet povrnil na domačo grudo. "Kolikokrat sem že volil, pa sem vedno dejal, da ne bom nikdar več. Ko smo volili, so nam govorili, kot da bi rožice sadili. Vse nogoče so nam obljubljali. Razni gospodje so prihajali k nam v naše hribe, nas trepljali po ramah, in nam prigovarjali, naj jih volimo, ker bodo potem tako skrbeli za nas, da se bo cedilo med in mleko. Plačevali so nam za pijačo in jedačo. Ko smo jih enkrat izvolili, jih nismo več videli. Izpolnili pa niso nikdar nič. Bil sem v Ameriki in tam ni nič boljše, še veliko slabše. Volitve so kupčija, nič drugega".

Mlajši z zanimanjem poslušajo pripovedovanje starega očanca. Imajo pa o vsem svoje mnenje. Vsi vedo, da govore iz ust očanca stari časi, ki se ne bodo nikdar več povrnili. Vedo, da je zdaj razni gospodi, ki je ljudstvo vodila za nos, odklenkalo. Sedaj je slovensko ljudstvo prevzelo oblast in si bo samo, brez te gospode, kovalo svojo usodo.

Volitve so bile napovedane za nedeljo. Ljudstvo se je zbralo po naši pred cerkvijo, da se udeleži volilnega zborovanja. Tam je čakal tovariš predsednik okrožnega narodnega osvobodilnega odbora. Začel je zborovanje in pojasnil, kakšen pomen imajo volitve. Rekel je, da bomo izvolili slovensko ljudsko oblast za našo občino. Vsi, ki stanujejo v občini, moški in ženske, ki so stari nad 18 let, imajo pravico voliti. Povdarjal je, da imajo sedaj tudi žene volilno pravico. To bo imelo veliko koristi za občino; sodelovanje žen pri naši ljudski oblasti pomeni veliko pridobi-

tev za nas vse govoril je o tem, kako je bilo včasih, ko je ljudstvo le vsaka 4 leta volilo ljudi, ki niso mu obljubljali vse mogoče, izpolnili pa niso nikdar ničesar. Ljudstvo je bilo brez moči naprati tem svojim izkoriščevalcem. Poslance, ki jih je izvolilo, ni moglo odpoklicati, če so še tako škodo delali ljudstvu. Bez štiri leta je lahko izvolilo novega poslanca, ki pa navadno ni bil nič boljši. tako je izgledala stara protiljudska "demokracija". Naša, ljudska demokracija, je čisto nekaj drugega, ki nima z njo ničesar opraviti. Sedaj ljudstvo samo sklepa na občinskih zboru in izvrševanje svojih sklepov nadzoruje. Izvoljeni občinski NOO le izvršuje voljo ljudstva. Povdarjal je, da o vsaki stvari sklepa ljudstvo samo, ne pa morda občinski odbor kot včasih. To je najboljše zagotovilo, da bo v občini res tako, kot ljudstvo hoče. Ves občinski NOO kot tudi posameznega odbornika ljudstvo lahko vsak čas odpokliče, če ni več zadovoljno z njim.

Tako je govoril tovariš iz okrožnega NOO. Vsi poslušalci so čutili, da je to res nekaj novega, da je res sedaj prišel čas, ko je ljudstvo sam gospodar. Celo staremu Tomažu, ki ga je življenje že tisočkrat razočaralo, je obraz sijal od zadovoljstva.

Potem so si izvolili občinski NOO. Za predsednika so izvolili tovariša Viktorja, starega borca za pravice slovenskega ljudstva, ki je mnogo pretrpel radi fašističnih preganjanj. V odboru je tudi tovarišica Slavica, predsednica rajonskega odbora SPZZ in še dve drugi tovarišici.

Ljudstvo se je zadovoljno razšlo, zlasti pa naše žene in dekleta, ki so čutile, da se tudi zanje začne nja nova doba.

Drugo nedeljo se je zbral občinski zbor. vsi, ki imajo pravico voliti, so se ga polnoštevilno udeležili, še prav posebno pa naše žene in dekleta. Zbor naj

bi razpravljajal o pomoči pogorelcem, rodbinam mobilizirancev in drugim žrtvam našega osvobodilnega boja.

Tovariši iz občinskega NOO so predlagali, naj se vsi tisti, ki so potrebni podpore, najprej popiše, po tem naj se naloži poseben davek vsem občanom, ki imajo kaj premoženja. Iz tega davka se bodo potrebnim dajale podpore.

Začelo se je razpravljanje o predlogu. Mnogo jih je hvalilo predlog. Nekateri so bili za to, da se spremene nekatere podrobnosti.

Oglasila se je tudi tovarišica Marija, mati osmih otrok. Njenega moža so ubili fašisti, ko je nekoč nesel našim partizanom hrane v gozdove. Vse doslej je skromno stala v zadnji vrsti. Videlo se je, da že od vsega začetka hoče nekaj povedati, a sama ne ve, ali bi se oglasila ali no.

"Ne govorim zase, meni ni treba prositi podpore. Res da sem sama z osmimi otroci, toda imamo, hvala bogu, dovolj za v skledo. Naša dekleta iz delovne čete so mi pomagala pripraviti pridelke. A vem, kaj se to pravi prositi podpore. Med prvo svetovno vojno sem bila begunka, ko se je naša vas morala seliti. Vi tega niste izkusili, ker ste bili dalje za fronto kot mi. Pa čemu vsa ta pisarija, Jaz ne zaupam nobeni pisariji. Sploh se bo pa vse tako zavleklo, a naše žrtve so potrebne takojšnje pomoči. Kaj bi razpisovali davek, saj to nima smisla. Denar, ki ga bomo dali, bo zopet prišel k nam. Saj morajo tisti, ki so potrebni, kupovati živila in druge potrebščine. In kje jih bodo kupili? Pri nas, ki še nekaj imamo! To moramo drugače rešiti! Jaz sama bom vzela pod streho eno družino. Malce se bomo stisnili, pa bo že šlo. Saj smo danes vsi ena velika družina, vsi smo združeni v naši borbi za svobodo. Skupna usoda nas druži, saj vemo, da za nas ni življenja, če zmagajo naši sovražniki".

Vrta žena je na mah vse prepričala. Zbor je sklenil, da bodo uredili vprašanje brez vsake pisarije, tako kot je edino pravilno v današnjih časih. Odboru SPŽZ pa so naročili, naj pazi, da bodo vsi tisti, ki so potrebni pomoči, te pomoči res deležni. Teda tako, da bodo čutili, da sme vsi ena velika družina.

Slovenski rek, ki pravi, da žena podpira tri ogle v hiši, velja upravičeno tudi za našo narodno oblast.

DELOVNE ČETE ! POMAGAJTE PRI PRIPRAVAH ZA POMLAD
NO SEPEV !

TOVARIŠICE NAM PIŠEJO

PRIMORSKE ŽENE IN 7. NOVEMBER

Jasni kresovi po vrhovih so bili pač samo odsev kresov, ki gore v srcu primorske žene. Zasvetili so v temo, ki nas je tlačila in morila toliko let. Kajti če smo pogledale svoje otroke, svoj edini zaklad, ki so ga v šolah potujčevali, ki ni smel brati v svojem jeziku, nam je bilo bridko v duši. Hrepenenje po svobodi in trdna vera v zmago naše pravice, samo to dva je nas je še držalo. In ko se je zrušil en nasilnik našega naroda, se nam vzplantela srca v veseli zavest, da je dan naše svobode blizu. Vse žrtve, vse trpljenje je bilo pozabljeno, kres na gori je oznanjal, da nismo sami, da stoje za nami bratje, ki so pred 25 leti z enim mahom osvobodili narod vseh nasilnikov in ki se tudi danes bore za pravice vseh revnih in tlačanih. In še je oznanjal kres, da nam pomagajo, da zrušimo še drugega sovraga, in zmago slavno nam iz rok kipi pesem:

Hej Slovani, naša reč slovanska živo klije! In še odmeva čez gore in polja: Nabrusimo kose, še klas do zoreva!

Primorska žena stoji in bo stala zvesto ob onih, ki se bore za naše pravice. Če nas čakajo še žrtve, kaj za to! Vse vemo, da te žrtve ne bodo zaman. 7 nove mber nam je jamstvo, da bodo naši otroci ostali to, kar smo mi in kar so jim bili že pradedje: Slovenci in Slovani! In da bomo združeni Slovani na svoji zemlji gospodarji in ne hlapci. In te so kresovi, kresovi upanja in vere v zmago, kresovi ljubezni do svoje ga nesrečnega, a v najbližji bodočnosti presrečnega, svobodnega naroda.

Marica iz Prvačine.

RDEČA ARMADA ST. BLIŽA ROMUNSKIM MEJAM! PRINAŠA NAM
SVOBODO!

PODLO DEJANJE NEMŠKEGA SOVRAGA

Bližalo se je poldnevu. Nebo je bilo prepreženo z gostimi oblaki; le zdaj se je prikazalo rumeno sonce kot bi hotelo briški zemlji in njenem osirotelem prebivalstvu vlititi novih moči. Vse je kazalo, da bo deževalo; toda ne samo deževalo, ampak dozdevalo se je, da tako grmedenje temnih oblakov, grozi s pogubo.

Res, na žalost obetal se nam je nekaj strašne - ga. Mirno kot običajno opravljam hišna dela. Zde lo se mi je, da čujem ropot kamijona. Misleč, da so na ši tovariši partizeni, skočim vesela k oknu. Toda joj! Tresnila sem se. Svojim očem nisem mogla verjeti. Zapazim tujo nošo, tuje obraze in takoj sem ugotovila, da je to nemška svojat. Za prvim kamjonom pridrči drugi, tretji - nekateri na motorjih itd.

Ustavijo se pod hišo in kot krvoločne zveri prišvijo na dvorišče. Približa se mi eden, nameri mi puško in v slabi italijanščini divja: "Tu so partizani! Kje so partizani? Povej kje imate partizane, drugače

te ustrelimo". V trenutku stoji cela vrsta okrog mene; drugega nisem videla kot vrsto pušk naperjenih na mene. Ustrašila sem se, kajti mislila sem, da zdaj zdaj počí strel vame. Potajila sem bojazen, zbrala poslednje moči in odločno izjavila: "Tu sem, če hočete ubijte me, toda partizanov pri nas ni". Še so nad mano divjali, dočim so drugi Nemci lopovsko ostikali po hiši in po shrambah ter odnašali, kar se jim je zahotelo.

Toda čakalo me je s hujše. Sovrag je prišel stikati tudi po skrivnih krajih izven hiše. Nesreča je hotela, da je ta pes iztaknil triglavko, nahrbtnik in partizanske hlače, ki sem jih preje v naglici skrila. Seveda, Nemec je takoj uganil, da je to moje in je s srditim pogledom in z naščevalnim nasmehom prišel razkačeno divjati. "Čigavo je to? Torej tudi ti si partizanka? V tem trenutku, ko bi morala odgovoriti, me drug Nemec sune in pahne proti hlevu kričoč v ostri nemščini: "Odvoži ih izpusti živino, ker hišo in drugo bomo požgali!" Ogenj... Ni še minilo pičle četrt ure ko je val gostega dima zajel naš dom. Z žalostjo sem se ozrla v rdeče plamene ter pri tem zapazila, kako je oni Nemec z mojimi hlačami zlohотно kričal: "Čakaj, čakaj Slovenka - še ni konec računa". Razumela sem, da bo z menoj gorje, saj je imel sovrage dokaze v rokah. Iskala sem kotiček, ki bi me mogel prikriti, a nisem ga našla; iskala sem izhodek, da bi mogla ubežati, a kaj, saj sem bila obkoljena. Vendar sem sklenila: Sovragu ne smem priti živa v roke. S poslednjim poskusom namignem svoji mami naj mi sledi. S počasnim korakom stopava mimo nemške straže v sosedo vo hišo. Srce nama je burno utripalo, kolena so se nam šibila, a poskus sva morale izvesti do konca. Ko stojiva z mano v hiši, stopiva brez pomisleka na vrt in od tod preskočiva čez ograjo v gosto robidovje in vedno bolj v goščavo. Medtem ko so nemški strelj po-

kali, medtem ko se je rušil ostanek domačega zidu, sva se mama in jaz s težavo prerivale skozi bodočo hosto, a vendar nepopisno zadovoljne nad najinim uspešnim begom. Po celodnevni hoji - trudne zmučane in v strahu - sva vendar srečno prispeli do sedanjega cilja.

Stopila sem v partizane - prepojena s še bolj živo vero v našo pravično zmago. Tu hočem prispevati k naši borbi, tu hočem s tovariši zadajati podlenu fašističnemu sovragu smrtne udarce ter preprečevati njegove zločinske namene. Saj ni več daleč dan, ko bo moral sovrag poplačati vse storjene krivice.

Tovarišica Branka /Brda/

DOMOBRANCI : NEMSKI HEAPCI ! SMRT IZDAJALCEM !

PISMO PARTIZANOVE ZENE.

Nekoč pozimi se je čul glas, da pobirajo Italija ni fante in može k vojakom. Ko čujem, da pobirajo Italijani letnike 1907 in 1908, si mislim, sedaj je tudi moj mož na vrsti. To je bilo zelo hudo za moje srce.

Nekaj dni pozneje se sliši, da tudi partizani mobilizirajo. Mož mi reče, da bi tudi on rad postal hrbet partizan in borec za Osvobodilno fronto. Težko mi je bilo pri srcu, pa sem si rekla: "Le naj gre v goro za svobodo!" Mož je odšel od doma. Kako rada bi šla tudi jaz z njim, ko ne bi imela malih otročičev, ki me zadržujejo! Kako rada bi šla tudi jaz v boj za srečnejšo bodočnost nas vseh, posebno pa naših otrok! Da bi nekoč svobodno živeli, ne pa da bi bili zaslužnjeni kot smo mi! Da bo zavladala pravica in svoboda!

Živeli naši partizani! Živela naša OF, iz katere nam je že zasijala luč svobode, ki nas bo kmalu razsvetlila!

Snežinka.

IZ PISMA PRIMORSKE MATERE

.... Strašna je nesreča, ki je zadela vse svobodoljubno človeštvo. Toda odbijajno udarce z udarci, združino svoje moči! Na matere primorske dajmo vzpod bučo našim otrokom. Vedno smo hrepenci po rešitvi in naše hrepenenje je upravičeno. Zahvaliti se moramo tovarišu Stalinu, ker nam nudi pomoč pri naši osvoboditvi. Njegovo pravično delo nam daje moč pri naših naporih, da bi dosegli srečnejšo bodočnost.

Ziveli voditelji Osvobodilne fronte!

Sirt fašizmu - svobodo narodu!

Delu čast in oblast!

Prisrčno vas pozdravlja slovenska

kobariška žena

Rozalka.

PRIMORSKE MATERE!

Hitlerjevski krvniki, ki so pred dvema letoma ob sodili slovenski narod na smrt, so v stiski, v kateri se nahajajo radi zrag Rdeče armade, spremenili vedenje proti nam. Očpirajo nam šole v slovenskem jeziku!

Primorske matere! Ne nasedajte tem zverem v človeški podobi! Ne pošiljajte svojih otrok v šole, ki so jih odprli Nemci! Ne dovolite, da bi Nemci in njihovi belogardistični klapci zestrupljali naše otroke! Zavedajte se, da nam hoče Hitler, ta krvnik slovenskega naroda, s tem, da odpira slovenske šole nasuti le peska v oči! S tem hoče le oslabiti naš narodno osvobodilni boj, hoče razbiti enotnost primorskega ljudstva, strnjjenega okoli Osvobodilne fronte.

Primorske matere! Spomnite se grozodejstev leta 1941, ko so brezsrčni hitlerjanski banditi v namenu, da ga iztrebijo, selili slovenski narod z rodne grude. Takrat so pustili, da so se stotine slovenskih otrok zadušile v tovornih vagonih. Spomnite se, da je

Hitler leta 1941. zaprl vse slovenske šole na Gorenjskem in Štajerskem! Če bi ne bilo Rdeče Armade, ki je spravila Nemce v silno stisko, če ne bi bilo partizanov, naših branilcev in maščevalcev, bi Hitler že zdavnaj uničil slovenski narod. To, da nam odpirajo šole, je znak njegove silne slabosti.

Primorske matere! Hitlerju so ure štete. Ne bo dolgo, ko bo naša domovina popolnoma svobodna. Tedaj bomo odprli naše, prave slovenske šole, ki bodo vzgajale slovenske otroke v pravem narodnem duhu. Potrpite toliko časa! Bojkotirajte šole, ki jih odpirajo Nemci! Pokažimo okupatorjem in njihovim belogardističnim hlapcem, da jih sovražimo in da odklanjamo vse drobtinice, ki nam jih mečejo!

Pokrajinski inic. odbor
SPZZ za Primorsko Slovenijo.

SLOVENSKA ŠOLA V NEMŠKIH ROKAH = NEMŠKI STRUP !

PRVO RAJONSKO ZBOROVANJE ŽENA IN DEKLET.

V nedeljo 17. oktobra ob treh popoldne smo žene in dekleta imele prvo rajonsko zborovanje v Cerknem. Hitela sem proti narodnem domu, kjer je bila pripravljena dvorana za zborovanje. Ko sem dospela v dvorano, sem opazila na moje veliko veselje kljub slabemu vremenu že zbranih ogromno žena in deklet. Dvorana je bila vsa okrašena z zastavami, napisi in zelenjem. Sredi odra je visela zastava Sovjetske Rusije, na desni in levi strani so visele slovenske zastave s peterokrako rdečo zvezdo. Sredi zastave Sovjetske Rusije je visela slika tovariša Stalina. Po stenah dvorane so bili pozdravni napisi tovarišu Stalinu, tovarišu Titu, CP, slovenskemu narodu in naši vojski, dal-

je poziv našim ženam in dekletom k še večji požrtvovalnosti, delavnosti in borbenosti.

Nestrpnost smo pričakovale začetek zborovanja. Začelo je zborovanje, tov. Polda rajonska tajnica SPZZ za Cerklje in pozdravila vse navzoče. Za njo so govorili tov. Vilfan, podpredsednik Narodnega osvobodilnega sveta za Primorsko Slovenijo, tov. Luka - France Leskošek, sekretar CKKPS in član Izvršnega odb. OB, to v. Bojan kot zastopnik vojske ter major Darewski, zastopnik angleške vlade pri naši vojski. Pozdravili so zbrane tov. Gabrijel, predsednik MOO za Cerklje, tov. Miklavž, sekretar rajonskega odbora za Cerklje in tov. Snežnica v imenu delavk. Nazadnje je govorila tov. Katja. Govorila je o skupnem delu vseh naših žen, ne glede na to ali smo kmetice, delavke ali intelektualke. Dalje o našem veselju, da smo prvič združene v skupni borbi za svoj narod, govorila je, koliko je trpel slovenski narod in še trpi.

"Pa še največ si trpela in trpiš ti, slovenska mati, ki si rodila in vzgojila svoje otroke, ki so pa dli kot žrtve okupatorja ali domačega izdajalca. Slovenska mati! Vem, da si ponosna na svojega otroka, ki je dal življenje prvič za pravo osvoboditev svojega naroda. Na njegovih kosteh, slovenska mati, bo vzklila prava svoboda. In ve žene in dekleta, ki ste bile izgnane iz vaših domov v internacijo in ječo, bile ponižane, osramočene na nizkotni način! Ni bilo za man trpljenje, ne vaše ponižanje. Me žene in dekleta smo si s svojim požrtvovalnim delom in trpljenjem priborile enakopravnost. In skupno z našimi borci si bomo priborile dokončno svobodo. Zatorej tovarišice! Pozivam vas na še večjo skupnost, delavnost in požrtvovalnost. Na delo in borbo, to naj bo naše geslo!" Tako je govorila tov. Katja. Vse smo čutile da nam govori iz srca. Ganjene smo poslušale njen govor.

Zborovanje je zaključila tov. Polda in se zahva-

lila v imenu žena in deklet cerkljanskega rajona, vsem tovarišem in tovarišicam za njihovo udeležbo, za prisrčne besede in pozdrave, ki so segale v globi no srca. Končale smo zborovanje z navdušenimi vzkliki: Živela Osvobodilna fronta slovenskega naroda! Živel tovariš Stalin, živel tov. Tito! Živela vse žene in dekleta! Zapele smo še nekaj partizanskih pesmi in se s toplimi pozdravi razšle z namenom, da bomo še bolj borbena in požrtvovalno delale za našo vojsko, ki se bori za našo svobodo.

Smrt fašizmu! - svobodo narodu!

Veselka.

PRIREJAJTE RAJONSKA IN OKROŽNA ZBOROVANJA ŽENA IN DEKLET!

BOŽIČNA POSLANICA

Kmalu bomo praznovali božič, sveti večer, ko se navadno vsa družina zbere doma z namenom, da skupno ta praznik kar najlepše preživi. Vsi člani družine, posebno pa matere skušajo storiti vse, da bi čim bolj razveselile svoje drage. Pri vsaki hiši se takrat na mizi najboljše stvari, ki jih družina premore in vsak se veseli darila, ki ga čaka pod božičnim dreve scen, pred jaslicami ali kje drugje, saj so ta darila znak, da nekdo misli nanj.

A zdaj že dve leti ni bilo tako. Velika večina družin je razkropljenih, doma ni očeta, ni brata, ni sestre, ni otrok. Fašistični razbojniki so jih pobili, zaprli v ječe, internirali. Mnogo, mnogo je pa taktih, ki so pravočasno ušli pred fašističnim terorjem. Slišo, da izpolnijo svojo narodno dolžnost, prijeli so za orožje, da vsak po svoji moči pripomore k osvoboditvi in združitvi svojega trpečega naroda.

Tako so pretni naši tovariši bore po gozdovih, v partizanskih vrstah že več kot dve leti v mrazu, snegu, včasih tudi lačni - za lepšo bodočnost vsega slovenskega naroda.

Drage tovarišice! Žene in dekleta! Pomislite na te tovariše, ki so že tako dolgo od svojih dragih, ki tudi letošnjih božičnih praznikov ne bodo mogli praznovati pod domačo streho v krogu svojih najdražjih. Tobeden izmed njih tega ne obžaluje, saj se vsakdo zaveda za kaj se bori, vsakdo ve, da je to zadnji božič ko ne bo doma, vsak ve, da bodo naslednji božični prazniki vse lepši kot so bili doslej. In prav zato, ker so to najboljši sinovi slovenskega naroda, ker zanj žrtvujejo vse, je treba, da se spomnimo nanje po sebnost sedaj o božičnih praznikih.

Napravimo jim veselje! Pripravimo jim presenečenja! Naj tudi oni dobe božična darila!

Vsak odbor SPŠZ naj organizira nabiranje za partizane! Vprašale se boste kaj naj jim pošljemo? Kaj pa rabi človek, ki živi zdaj tu, zdaj tam, večinoma pod milim nebom pozimi? Toplo perilo, volnene nogavice, dokolenke, rokavice, naje, obutev, obleke, odeje itd. Najbolj neobhodno potrebne so pozimi za partizane volnene nogavice, ker brez njih ne more hoditi in na mnogih pohodih se mu pogosto strgajo. Zato žene in dekleta, napolnite mnogo, mnogo nogavic!

Pošljimo jim tudi tobak, nilo, brivske potrebščine, glavnike, žepne rutice, noteze, svinčnike itd. Vsekakor se bo vsak razveselil tudi kakih priboljškov.

Naj ne bo partizana, ki bi na božič ne čutil, da so prazniki tudi zanj! Pripravite darilne zavoje /pa kete/, ki naj bodo po velikosti približno enaki. Priložite vsakemu paketu tudi pisence s pozdravi!

Prepričana sem, da ne bo Slovenke na Primorskem, ki se ne bi v največji meri potrudila, da bi bil vsak partizan, ki se bori tudi za njeno boljšo, srečnejšo

bodočnost, čim bolj veselil teh daril. Vsako bomo poka-
zale, da mislimo na našo narodno vojsko, da hočemo na
rodno svobodo, da hočemo, da bi slovenski narod živel
v kdaj lepše, srečnejše življenje.

Zatorej žene in dekleta na delo!

Za Pokrajinski inic. odbor SPZ
za Trirorsko Slovenijo

Snežnica.

POVAGAJTE NAŠI NARODNI VOJSKI!

MOJI HČERKI PARTIZANKI ZA GOD

Bil je tvoj rojstni dan in god. Jaz betažna star-
ka, sem bila pri sosedih, ne doma kjer so nam dom uni-
čili Nemci in beli. Tam zasilno stanovanje, kjer bi
se ti revše vendar ogrelo, unilo in spilo skodčlico
toplega čaja. Ali sedaj je že tako, da ne smeš k meni.
Sedim sama, zaruščena in premišljan, kje si. Kadar so
Nemci in beli na pohodih, vedno trepečem in prosim,
da bi te bog obvaroval.

Fokloniti ti nimam kaj, pravim ti le to, da sem
vesela ob misli na te in sem ponosna na hčerko - par-
tizanko. Ostani vedno poštena in dobra, to mi bo od-
tehtalo vse težave in bridkosti.

Drago dete, veliko bi ti inela še za povedati.
Srečna sem in zadovoljna, ker vidim, da živiš kot to-
varišica med tovariši. Poljubila bi te, priučeno obje-
la, kot more le mati. Zadnjič, ko smo se slučajno sre-
čali v zakotni vasici, sem inela priliko videti neko
liko partizanov, ki so bili s teboj. Navadno resni
in možati so.

Vendar vedri kljub temu, da je vaše življenje na
porno. Pa kako tudi ne! Prenočujete pod milim nebom
pa včasih še tam niste varni. Tomaj ležete, že vas za
sledujejo črnači izdaščci. Tem judežem so znane vsa
pota in skrivališča. Tudi takrat, ko sem te zadnjič

videla, je bilo tako. Prišla sem v gorsko vasico, da do
bim nekaj živil, ker so mi Nemci pobrali vse do zad-
njega. Bolehna in stara sem morala prenočiti pri zna-
ncih. ozno v noči me je prebudilo trkanje. "Nič se ne
bojte-malo se bomo ogreli, pa gremo naprej" sem sliša
la pod oknom. Takoj, takoj-sem šepetala, ko sem drsala
proti vratom. Niti slutila nisem, da odpiram lastnemu
otroku! Smrt fašizmu", so s stisnjenimi pestmi pozdra-
vili drug za drugim mladi resni fantje. Gledala sem
jih in se čudila. "Kam si res ti?" si me iznenada
mehkotno nagovorila! Moje ljubo dete. Znašle sva se v to
plem objemu, nihče ni bil srečnejši od mene. Posedle
sve skoraj v temi, da sovražniki ne bi opazili luči.
Govorili smo skoraj šepetaje. Nismo še popili skođe-
lice čaja, niti se do dobre porazgovorili, ko je počil
strel. V sekundi ste bili vsi zunaj, se raznestili, dr-
žali orožje pripravljeno na strel in se oddaljili v
temno noč. Ko sem drugi dan zvedela, da ste vsi živi
in zdravi sem bila pomirjena.

Zadnjič bi ti še marsikaj rada povedala, a ni bi
lo časa. Tako srečno sem zrla na te, ko sva se slučaj-
no srečali. Partizanka si. Včasih sem mislila, da je
tvoje življenje težje, sedaj vem, da ni tako hudo. Vsi
ste tovariši med sabo in pomagata drug drugemu. Mar-
sičesa te je naučilo partizansko življenje. Postala
si prava borka. V borbi za narod in vse pošteno člo-
veštvo prispavaš svoj delež, ki ni majhen. Ko sem te
rodila, nisem mislila, da sem te rodila za tako velik
stvari. Tudi če bi sedaj morala izgubiti, vem in sem
ponosna, da te nisem rodila zaman.

Vse, kar užijem strahu in skrbi radi tebe, rada
prestanem. Vse kar sem izgubila, ko so me izropali in
pognali v bedo in ponanjkanje, rada žrtvujem, saj sem
mati partizanke.

Pa vendar vsaka minuta, vse misli, vsa dejanja,
vse je posvečeno tebi. V duhu te spremljam na vseh
tvojih poteh, vedoč, da se povrneš gotovo in kmalu.

Takrat se bomo pogovorili neovirano o vsem, kar nam že tako dolgo teži srce. Ta veseli dan, dan vstajenja in sreče, nas bo napolnil z veseljem in nam bo tisočero poplačal vse prestano trpljenje in štrve. Naše nasprotnike pa bo treščil v prah. Torje, ki so ga doslej pripravljali drugam se bo obrnilo nanje.

Mati.

TOVARIŠICE NA DELU.

V goriškem okrožju je SPZZ nabrala v mesecu okt. 22.955 lir. V Erkinih so nabrale tovarišice 12.714 lir v mesecu oktobru.

V idrijskem okrožju so ob priliki obletnice Velike Oktoberske Socialistične Revolucije, 7. nov. napravile 300 paketov večinoma s hrano in jih poslale najbližnim partizanom.

Tov. Kristina iz pivškega okrožja je v svoji vasi zbrala 2000 lir v teku 14 dni za Osvobodilno fronto /prostovoljni prispevki/.

V čepovanskem in kanalskem rajonu so nabrale tovarišice v okt. 20 kg volne in 100 kg suhega sadja.

V tolminskem rajonu so tovarišice lepo izvedle proslavo 7. novembra. Raztrosile so letake, rdeče in slovenske zastavice s peterokrako rdečo zvezdo in majhne srpe in kladiva. Po vseh gričih so goreli kresovi, na katero so Nemci nabijali z bacači.

Tajnice okrožnih odborov, pošiljajte točna poročila in v prihodnji številki bomo objavile uspehe vseh okrožji.

TOVARIŠICE!

Prejele smo dopise iz Tolminskega, Brd, Goriškega in Erkinov. Objavile smo nekaj člankov, ostale pa nisomo mogle radi pomanjkanja prostora. Dopisujte vse!

Uredništvo.

